

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

ELS FANTASMAS I ELS FOCS ARTIFICIALS

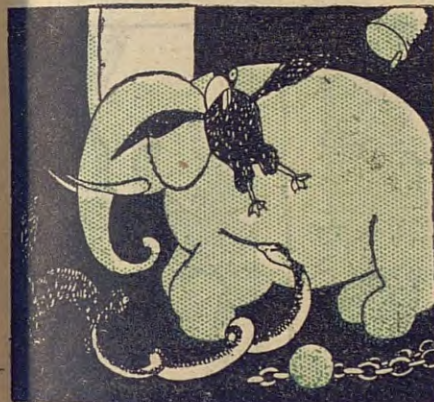
La vella Elisenda tenia els poders de la màgia segons deia...

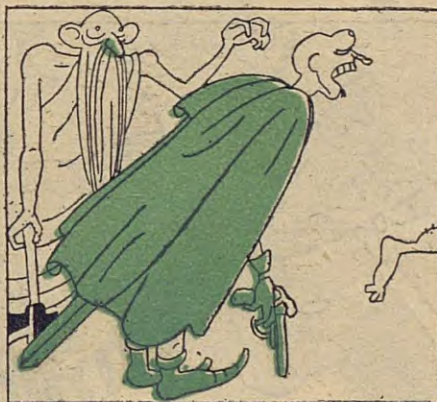
...la gent del poble i podia encantar i desencantar al seu gust. Un dia va agafar l'escombra i el pot dels mals esperits i va embuixar la casa d'uns pagesos del poble.

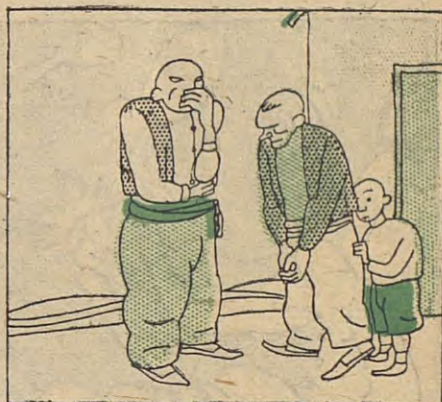
A la nit la casa començava a tremolar i a perdre teules com si fos de goma.

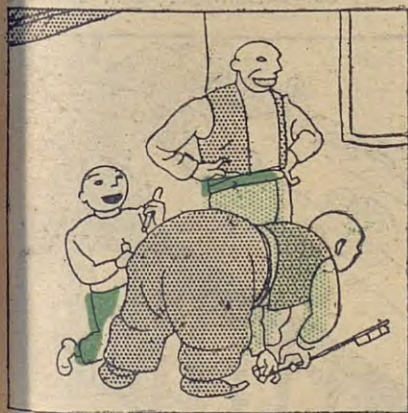
Un arrossegat de cadenes, galopar d'elefants, xiulets de serps i tocs de campana...

...a més de les sortides d'uns fantasmes atrabiliaris i cridaners...

...tenien als estadants de la casa en un perpetuu malhumor. Però tot s'acaba en aquest món...

...i mercès a una idea que van tenir es pogueren riure dels mals esperits i de la por.

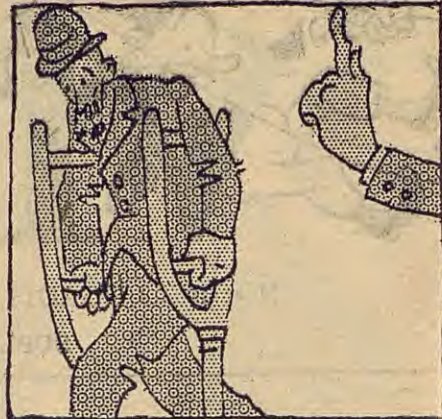
Un seguit de coets, piules, petards i focs de bengala va espaventar de tal manera als apocalíptics monstres, que encara deuen córrer.

El famós doctor Cizalla és un savi que no falla.

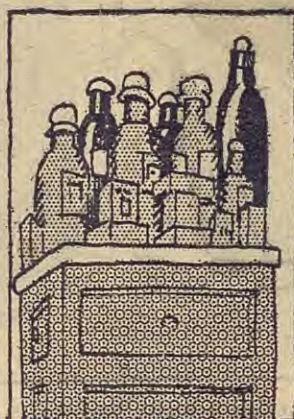
Ha de pendre el pols a tants que l'home no té prou mans.

Només que ell aixequi el dit ja fa caminà al tultit.

Un dia trobà, no obstant, un malalt desconcertant.

Amb ell debades emplea tota la farmacopea.

Per fi el metge saberut diu:—Es mort, feu-li el taüt.

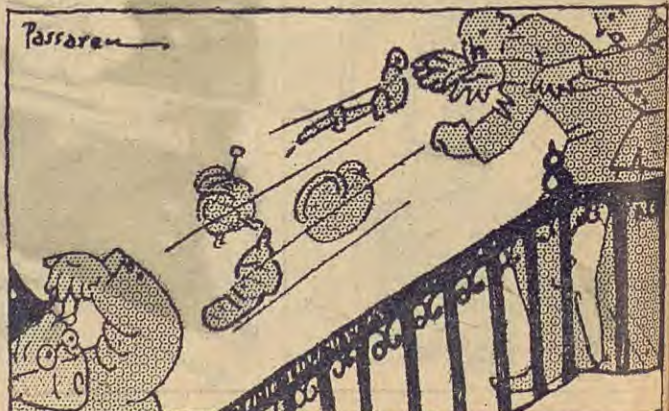
Més, no fent cas de la dita, l'altre que sí, ressuscita.

El metge hi corra, amaten, boi exclamant:—Com s'entén!

—Vós sou mort de bo de bo, ves si ho sabreu més que jo!

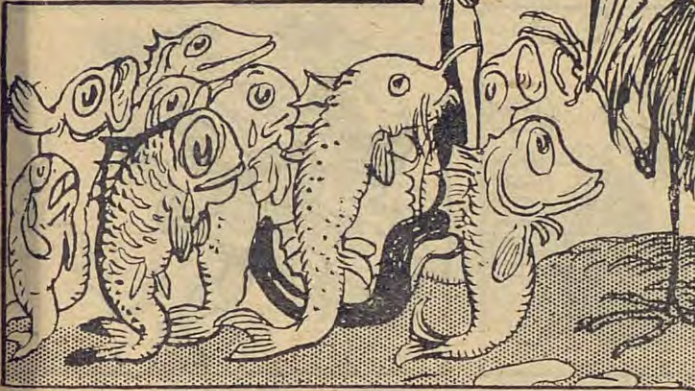
I la família, indignada, li clava una pedregada.

L'Agró espavilat

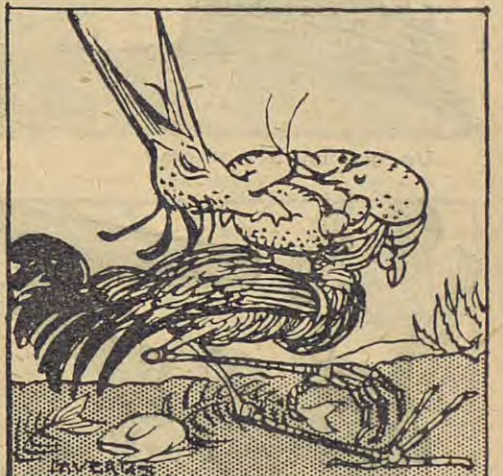
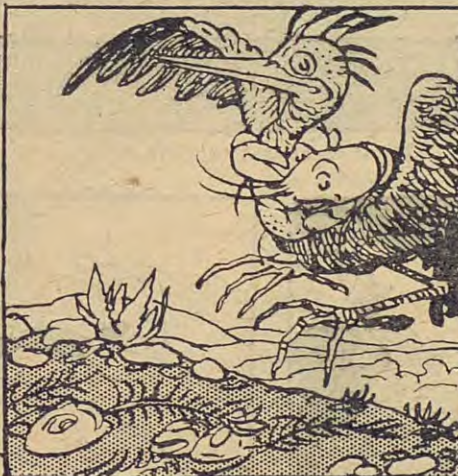

...el Cranc, va encarregar-li que fes una crida per tal d'aplegar tots els peixos de l'estany, ja que ell havia de donar-los-hi una notícia molt important i d'extremada urgència. Podeu comptar l'espectació que hi va haver en el món sub-aquàtic. Els uns, malgrat llur «sang freda», es posaren...

Una vegada hi havia un Agró que vivia en un estany i es va anar fent vell de tal manera que ja no podia pescar. I va pensar com ho faria per a no morir-se de gana. Un dia, enraonant amb el seu amic...

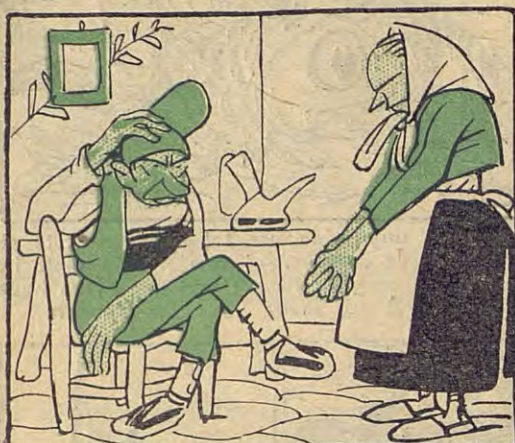

...extremadament neguitosos; els altres, obrien uns ulls com unes taronges i tots acordaren acudir més que de pressa a sentir l'autoritzada paraula de l'astut Agró. El qual, un cop els tingué reunits, els digué:—Tinc notícia de què van a venir a pescar en aquest estany dos homes, els més notables pescadors que hi ha hagut al món, proveïts de tal varietat d'enginyers de pesca, que el de vosaltres que escapi a l'am, caurà a la xarxa i el que defugí encara aquesta serà per anar de cap dins d'una nansa. Vull dir que no se'n salvarà ni un.—Doncs, com ho farem, pobrets de nosaltres?—Per això us he cridat, per a proposar-vos una solució, i es: que jo us aniré agafant, un dia l'un, un dia l'altre i us aniré portant a un altre estany que els pescadors sé que deixaran tranquil.—Aprovada la proposició per unanimitat, l'Agró la posà en pràctica i des d'aquell dia no li faltà vianda fresca, ja que en compte de dur els peixos al lloc promès, els portava a una muntanyeta de la vora on se'ls cruspia tranquil·lament.

El dia que li tocà el torn al Cranc, muntà a coll-i-bé com els demés i amunt s'ha dit! Al cap d'una estona que volaven obrí els ulls—que havia tancat de moment per tal d'evitar el vèrtig—i s'estranyà de no veure enlloc l'altre estany de què parlava l'Agró. «L'home» començà a maliciar i va decidir estar «al tanto», com diuen a Barcelona. I sort va tenir d'estar-ne, perquè a l'acostar-se a aquella muntanyeta que ja sabeu, va poder veure per terra les espines dels pobrets viatgers que l'havien precedit. I comprenent la sort que li estava reservada si «badava» un sol moment, va agafar-se amb les dues pinces al coll de l'Agró i va anar apretant, apretant, fins que el va tenir escanyat, salvant-se així de la mort i venjant de passada els companys difunts.

VOCACIÓ CONTRARIADA

Ai, Quimet, jo em desespero,
un únic fill que tenim
i que vulgui ser torero!

Per no donar més neguit
el xicot marxa de casa
un dia, però a la nit...

...Se'n va correns a Sevilla
i als dos dies d'arribar-hi,
ja ingresa en una «cuadrilla».

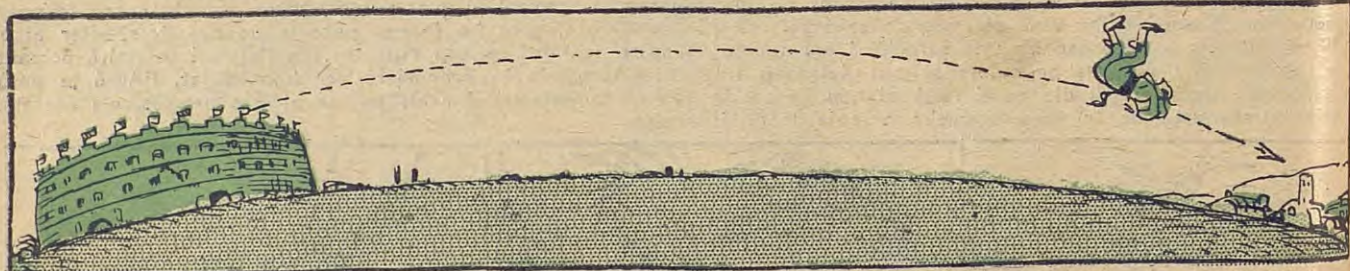
El debut fou colosal,
més va fer, davant del toro,
un enorme salt mortal.

La mare del nou espasa
li demana al Cel que faci
que torni el noi a casa.

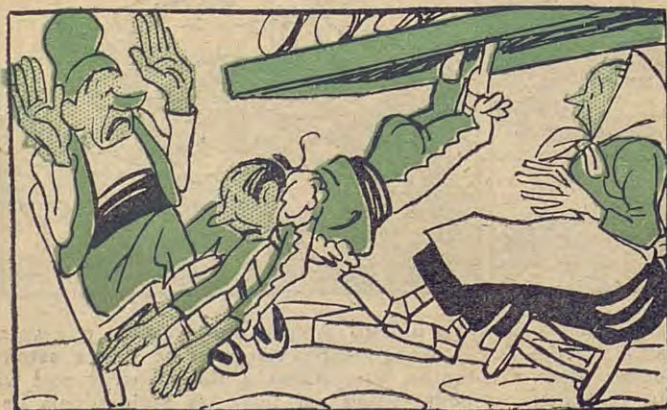
Més és tanta l'afició,
la sandunga i el salero,
que no vol la redenció.

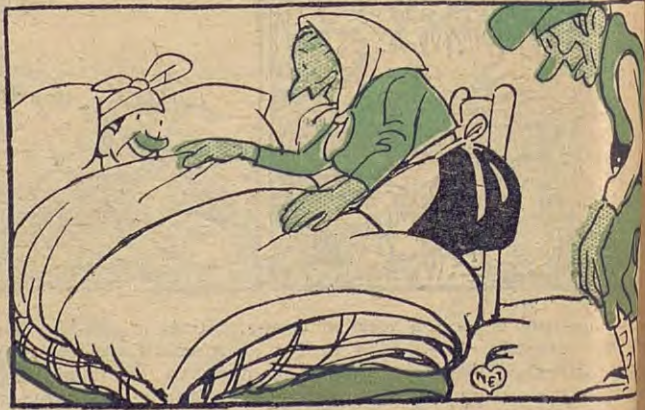
Un dia, un toro eternit,

com si escoltés a la mare

li digué:—Entorna't al llit!

Així a casa va arribar
d'un modo que la família
no podia sospitar.

Deia, en el llit del doló:
—Jo volia ser torero,
però mai aviadôl

7.- LES PERIPÈCIES D'EN MIRANIUS, per JIM-FIT i JUNCEDA

(Continuació).

En lloc d'alxó, els varen agafar, tancant-los allí dins, sota la vigilància de dotze sentinelles que voltaven la casa de dia i de nit per tal que ningú no podés atansars-hi. Coneixent com coneixem en Miranius, ja no cal dir que es féu tot seguit el propòsit de deslliurar els seus compatriotes, encara que fos exposant la seva vida. El primer pensament d'en Miranius fou corre cap a la platja per veure si encara trobaria l'hidroavió, però desitjant abans tranquil·litzar els captius, es disposà a donar senyal de la seva presència dalt de la coberta de la barraca. En aquell moment Maria Estel estava dient al seu pare: "Tingui coratge, papà; que el cor em diu que quan més perduts ens veurem l'àngel bo ens inspirarà un medi per sortir d'aquesta situació. Doncs, fou en aquest instant que en Miranius, atansant la boca a la coberta, cridà: "No es desesperin, que jo faré per salvar-los!" En sentir-lo, Maria Estel exclamà: "L'àngel!" I ell respongué: Dispensi, soc en Miranius. Aleshores el banquer milionari, digué: "Sigues qui vulguis, si conseguies

res salvar-nos et donaré tot el que et plagui". I en Miranius respongué: "El millor premi serà per a mi, haver pogut salvar la vida d'uns catalans". Però no podé acabar la frase. Una ma negra i enorme li agafà la cama oprimint-la-hi fortament, i l'estirà teulada avall. La ma era d'un negre, alt com un gegant, qui tenia en l'altra ma un ganivet enorme. Qualsevol que no hagués sigut en Miranius s'hauria esferèit, perquè el negre anava fent el molinet tot cridant: "Kapikoll! Kapikoll!" Ara si que em veig apurat!" feia en Miranius. Però molt més s'hi va veure, quan el negre el va portar cap a l'escorxador municipal, i li féu posar el cap en el piló de

fusta, tot cridant, amb terrible fruïció: "Kapikoll! Kapikoll! En Miranius exclamà: "Més m'estimaria Picapoll!" Encara no hagué dit aquest mot, el negre se'l mirà tot esglaiat, i llançant el ganivet enlaira fugí corrent. En Miranius es

quedà en canvi molt parat. I això es perquè no sabia, que el mot que acabava de dir "picapoll" volia dir en idioma negre: "persona sagrada" solament que els negres en lloc de la c pronuncien una K majúscula. Quan en Miranius es va veure lliure, poden comptar quina alegria que va experimentar. Vinga saltar i ballar com si tal cosa. A mig ballar i saltar se li varen presentar dos negres més. Encara que la seva actitud era

bastant amenaçadora, en Miranius no s'alarmà gens: "A aquests carabuts els hi pronuncio uns quants "picapolls" i els faig fugir com al de la ganiveta. En efecte, encara no se'ls va veure aprop, ell que se'ls mira amb una gran serenitat, i els hi diu: "Picapoll!" Però, els negres, en comptes de fugir com l'altre, tot era mirant-se'l amb més rabia i mofa. "Picapoll!" repetí en Miranius. Però encara no havia acabat, que ja els tenia tots dos al damunt, i se l'enduïen cap a dins de la selva. Justament havia topar amb dos negres d'idees avançades d'aquells que van en contra dels "picapolls" vull dir de les persones sagrades i tenen el

la lligada s'esqueia entre ell i l'arbre, no li era gaire fàcil desfer el nus. Tot d'una es presentà un tigre, cosa que deixà fred a en Miranius, i no pas d'indiferència, sinó d'esglai. "Picapoll!"—li cridà en Miranius. Però, cal El tigre també devia ésser dels avançats, perquè anà avençant, ara una pota ara l'altra, tot llepant-se els bigotis. "Aquest tigre es capàs de aruspisar" m. Ho coquec amb la dentadura. Es bastant carnívor". Un cop hagué fet aquesta reflexió científica, es disposà a ben morir, però el tigre ja estava ajupit, a punt de batre-li al damunt. Aleshores es recordà que duia a la butxaca un terrós de sucre de quan anava pels cafés amb la caixa de cirabotes. El que sí, que es treu el sucre i el coloca en equilibri, damunt mateix del nus de la corda. Es clar. El tigre veient aquella lliminadura tan apetitosa, perquè era negre i tot, de tant anar per la butxaca, s'hi tira i clava dentellada, tan forta, que se n'endú el sucre i un boc de corda, rompent així les lligadures... (Continuànd.)

—Ara veuran a ciutat si és tonto l'hereu Sabata de Sant Quirse de Moniato. De manera que «se corta y riza», oi? A veure si m'ho fareu bo!

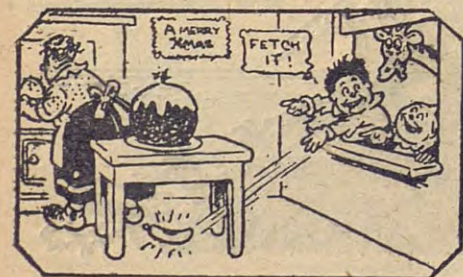
—Què serà?
—Tallar els cabells.
—Molt bé diu; segui, segui, desseguida estarà llest.
—(No tant com et sembla, tanocal)

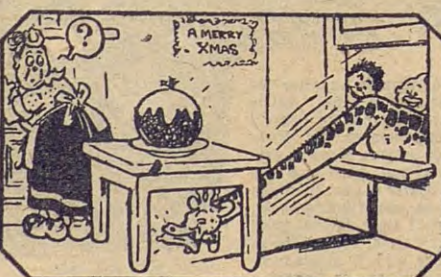
—O, no raspalli, no, que ara vull que me'ls «arrissin».
—(M'ha atrapat, el pagès! Calla, ja ho tincl) Ah, sí? Doncs esperi's un xic que desseguida estaran.

Nosaltres comencem per tallar-los i després els arrissem. Tingui, ja estan! Recorda ben bé quins eren els seus?

—Renoi, quin pastel tan maco, quina oloreta que fa!

—Espera't, tinc una idea per a poder-lo abastà...

...a favor de la girafa que és un plànol inclinat.

TRANSFORMACIO

Amb un ram molt complicat i varies coses estranyes tindrem un gos disfressat.

X A R A D E S

La tres-un tot li dos-una al teu bon primera-prima i si dos-tercera alguna ell dfu a sota, tant s'estima. Li és molt llarga i quan la porta bada poc, doncs hi entropessa, cau i reb una tot forta tres-quart cop que va depressa.

D'un-dos-tres-qiunta vindrà a San dos tercera-quatre una nena i jugarà amb la quart-cinc d'aquella altra que tot estluejant esia.

JOAN DE LA B. PIÑOL

R O M B O

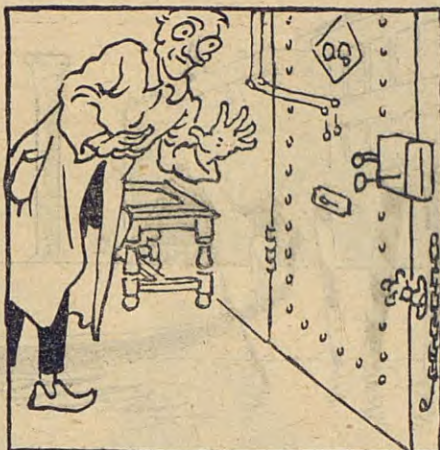
Horitzontal i verticalment: primera ratlla, xifra romana; segona, de flor; tercera, novel·liste francès; quarta, estat europeu; quinta, planta aromàtica; sexta, joia; setima, per a seure; octava; déu dels alarbs i novena, vocal.

RODOLINS INCOMPLETS

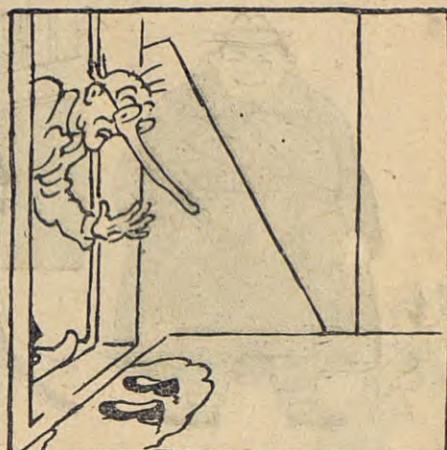
(Acabament.)

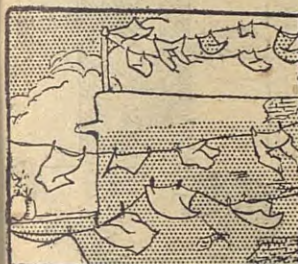
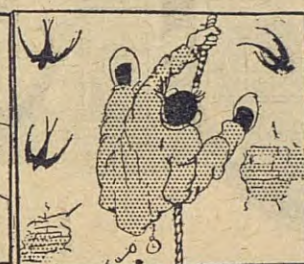
—Ja dura massa la broma,

—Hola, altre cop han trucat,

Més sols troba el senyor Llates

Les bugades, amb el vent
voleien alegrement.Llurs vols han cridat, per pega,
l'atenció d'un «mossega».Dels seus instints se'n recorda
i s'enfila per la corda.

LOGOGRIF NUMERIC

1234567 nació d'Europa
371654 nom de dona
34164 » » »
3734 familiar
257 article
34 part de cos
2 vocal

ALFONS MOLONS

Fins que va a caure, arriscat
al bell mig d'aquell terrat.I la pobre roba estesa
ha de sofrir sa escomessa.A mitja operació
sent una alarmant remó.SOLUCIONS DE LA
SETMANA PASSADA

Als rodolins incomplets:

Quan el dentista ha sortit
veu que el client ha fugit.

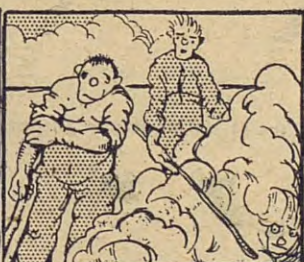
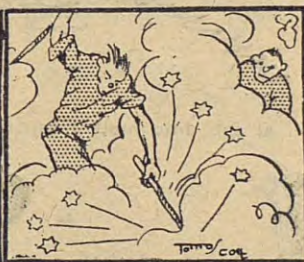
El caixal torna a fiblar
i Carlota ha de tornar.

Més li passa un altra volta
i guilla la poca solta.

Al jeroglífic comprimit: Depen-
denta.

A la xarada: Pantera.

A l'endevinalla: Marina i Tempes-
tad.

I s'amaga el mesquinet
sota un matalàs desfet.Però nois! ni fet exprés!
eren els matalassès.I allí sota per babau
a cops el deixaren blau.

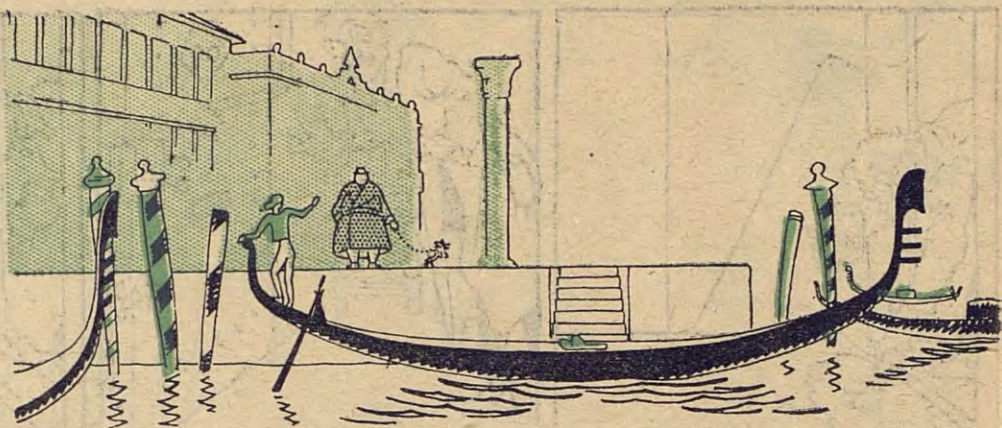
SUSCRIPCIÓ D'UN ANY

PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.	PATUFET solt	Fòra	6 — Ptes.
» amb fulletó novel·la . .	»	7'50 »	» amb fulletó novel·la . .	»	8 — »
» » i VIROLET	»	13 — »	» » i VIROLET	»	13'50 »
VIROLET solt	»	5'50 »	VIROLET solt	»	6 — »

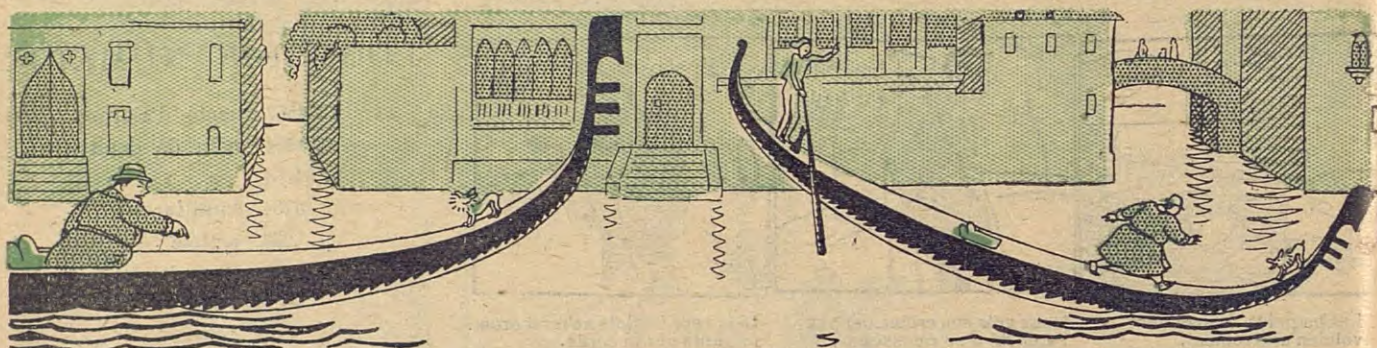
EN PAUET SISTACS A VENÈCIA

En Pauet Sistacs es dedica-
va a córrer món acompanyat
d'en Coet, un cadell joganer.

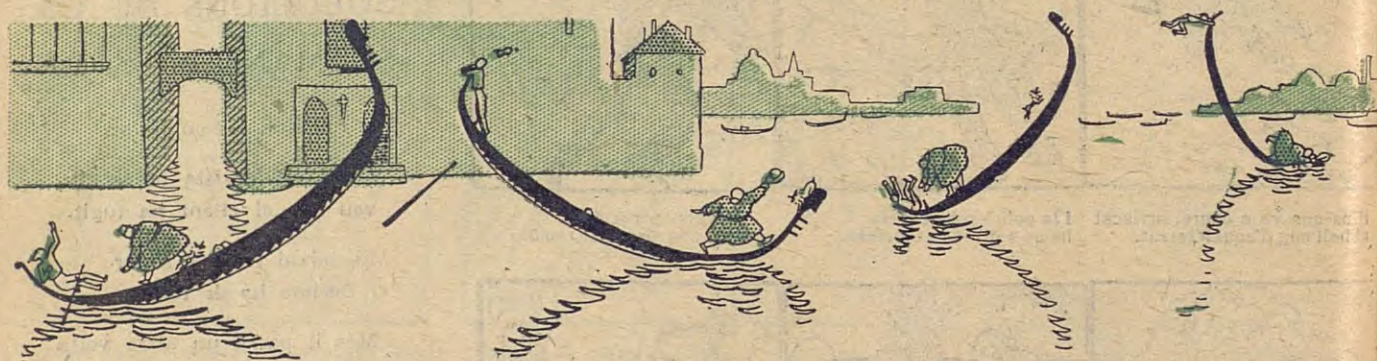

Una vegada, a Venècia, un gondoler li va dir, en italià, naturalment:—Si no té
propensió al mareig vingui a donar una passejada en gòndola, que li agradarà mol-
tíssim.

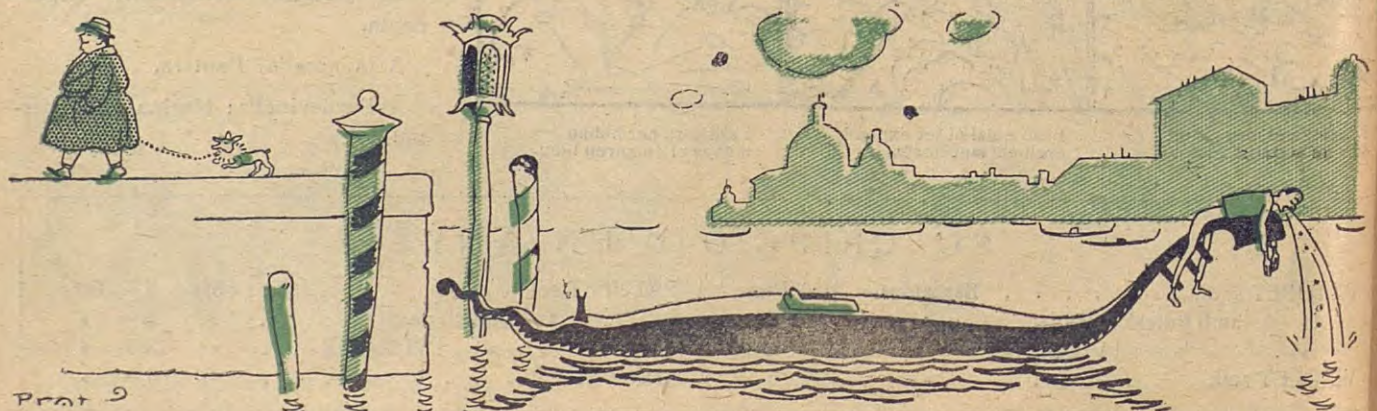

En Pauet, acostumat a tota mena de vehicles, no tin-
gué cap inconvenient i s'embarcà amb al seu fidelíssim
Coet. Però aquest començà a fer de les seves...

...i era en va que el seu amo li cridés:—Aquí, Coet, aquí!
Fins que en Pauet es posà molt nerviós i decidí anar-lo a
buscar.

Però el gos era molt llest i li escapava i el seu amo molt tossut i no el volia deixar escapar.

I passà una cosa molt estranya: aquell dia arribaren a marejar-se el gondoler i la gòndola!